

Un [♥]amic imaginari és
per sempre

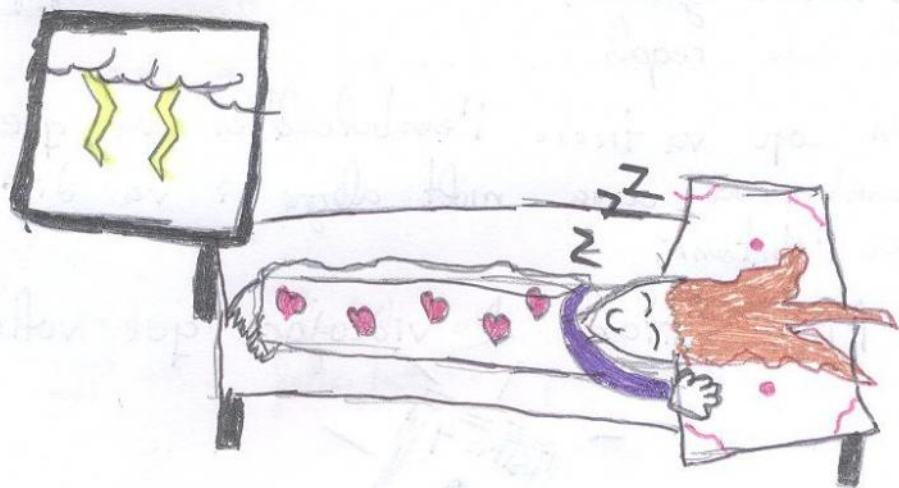
Editorial S. G.

Un amic imaginari
és per sempre

Autora: Ainoa Sánchez Gil
Il·lustradora: Ainoa Sánchez Gil

Editorial S. G.

Tots tenim una etapa de la vida on ens creiem qualsevol cosa. Que si existeixen els mostres, que si hi ha un vampir a l'armari... és la infantesa. Però la gran majoria de nens creuen en els amics imaginaris. Són unes persones que no existeixen però que els nens veuen. Els ajuden quan tenen por o les nits de tempesta.

Dones bé, aquesta és la història d'una nena, la Marta, que quan era petita tenia un amic imaginari, l'Antoni, i el dia del seu dotzè aniversari va deixar de creure en cases màgiques i fantàstiques.

Tot va començar el dia del dotzè aniversari de la Marta, un divendres 4 de.

març.

Com cada divendres, es va aixecar a dos quarts de vuit i va dir bon dia a l'Antoni i als seus pares. Després va passar-se el xandall de l'escola i va anar cap al menjador amb l'Antoni per esmarzar.

- Felicitats! - van dir el pare i la mare
- Moltes gràcies! - va dir la Menta agafant el seu regal.

Un cop va treure l'embolcall, es va quedar amb una cara molt alegre i va dir a l'Antoni:

- Mira Antoni el videojoc que volia!

- T'agrada? - li va preguntar el seu pare.
- I tant! - va dir ella.
- Bueno, l'Antoni i jo ens hem d'anar s'ha fet massa tard. Adéu! - va dir agafant la motxilla.

-Adéu!- van dir els seus pares.

Durant tot el camí cap al col·legi, la Marta va anar parlant amb l'Antoni sobre el videojoc que l'havien regalat els pares i les games que tenia de començar a jugar.

Quan va arribar a la porta de l'escola es va acomodar de l'Antoni (ja que segons la Marta anava a un altre col·legi) i va anar a parlar amb la seva millor amiga, l'Èrica, que va felicitar-la només veure-la.

-Felicitats!

-Gràcies-va dir fent-li una abraçada.

-Qui més t'ha felicitat?-va preguntar-li l'Èrica.

-El meu pare, la meua mare i l'Antoni.

-Encara creus en amics imaginaris?

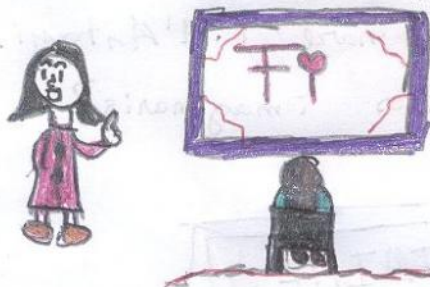

- L'Antoni és real ja t'ho he dit més d'un cop.
- Me deixat que creguis en coses màgiques fins avui, has d'entendre que ja som massa grans per creure en aquestes coses...
- Tots raó, ja sóc massa gran per aquestes coses.

Quan la Manta va dir això al seu cervell una part va desaparèixer i l'Antoni va deixar d'existir per a ella, ja no creuria en coses fantàstiques.

- M'en alegro molt, vinga anem cap a classe - va dir l'Èrica agafant la Manta del braç.
- D'acord!

La classe va passar més ràpida que altres dies, la Manta odiava les classes del matí, ja que mai s'assabentaria de res del que deia la professora i sempre eren molt avorrides. Però aquell divendres va tenir la sort de que la professora els va passar una pel·lícula per fer un treball i era molt interessant, la pel·lícula va trigar dues hores i quan es va acabar van pujar al pati.

La Manta no sabia que fer al pati, al seu cervell la imaginació també estava desapareixent, normalment jugava amb els nens de primer a pirates i fades.

Aleshores, un nen de primer se li va apropar i li va dir:

-Hola Marta! Vols jugar a pirates i fades amb nosaltres?

-No gràcies, són jocs de nens petits, i a més les fades no existeixen - va dir davant-li l'esquena i buscant a la seva amiga.

L'hora del pati va ser massa curta i va haver de baixar cap a classe amb cara de pames agriès. Ara tocava anglès i a la Marta, no li agradava gens aquest classe, sort que el "teacher" els va donar una fitxa amb vinjetes per fer un còmic en anglès, i encara que no li entusiasma molt, ho va fer amb alegria. L'alarma de sortida va sonar i tots els nens van sortir corrents de la classe.

Quan va arribar a casa, la mare li va preguntar:

-Nois, com ha anat el dia?

-Nois? Nomésestic jo mare.

-I l'Antoni an és?

-Qui és l'Antoni? Ah, dius el meu amic imaginari, mare sóc massa gran per creure en aquestes coses.

-Què t'han dit a l'escola?

La Marta va mirar a la seva mare i amb cara trista li va dir:

-M'han dit que ja sóc massa gran per creure en això...

La mare la va abraçar i amb una veu dolça li va dir:

- És cert que ets gran, però tu ets especial, pot ser com vulguis ser sense que facis mal als altres. Tu deies que l'Antoni t'abraçava les nits de tempesta i que no era un amic imaginari.

- Ho dius de veritat?

- I tant, la màgia existeix!

De sobte al cervell de la Manta va aparèixer l'apartat de la imaginació i la màgia, i va escoltar la veu de l'Antoni a la seva habitació:

- Manta? Que trigaràs en venir? -

- No ara hi vaig. Ho sento mare, l'Antoni està esperant-me.

La mare la va mirar amb un somriure molt gran i la va deixar marxar.

El rellotge de la cuina va dançar dos quarts de tres, i la Manta va deixar el plat al rentavaixelles, va agafar la motxilla i es va anar amb l'Antoni.

Camí de l'escola, va trobar-se amb l'Erica, que estranyada li va preguntar:

- Amb qui parles?

- Amb l'Antoni.

- Però si ja no...

- Ho sento però per molt gran que sigui, puc creure en la màgia i en els amics imaginaris - va dir caminant davant-li l'exquena a la seva amiga i fent-li una abraçada a l'Antoni.

Vet aquí un gat, vet aquí un gos aquest conte ja s'ha far.

Ainoa Sánchez Gil
17 anys
Curs: 6è
Col.legi: San Jaime.

OTÉQUES
de L'HOSPITALET
La Florida

R.3